

rep.nr.

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

Rep nr 2011/3141

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 1 DECEMBER 2011

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT – geschil tussen instellingen
tegensprekelijk
definitief

in de zaak:

LANDSBOND DER CHRISTELIJKE MUTUALITEITEN, met
maatschappelijke zetel te 1031 BRUSSEL, Haachtsesteenweg 579/40,
appellant, vertegenwoordigd door mr. COLELLA S. looom r. VAN
OBBERGHEN Vincent, advocaat te 1800 VILVOORDE, Medialaan 30

tegen:

RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN INVALIDITEITSVERZEKERING,
openbare instelling, met zetel te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan, 211,
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. VERVAET E. loco mr. VAN
BEVER Marc, advocaat te 1850 GRIMBERGEN, Pastoor Woutersstraat
32 bus 7

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 26-05-2008 door de Arbeidsrechtbank te Brussel, 10e kamer (A.R. 39.831/02),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 22 september 2010,
- de ter griffie neergelegde conclusies,

- de voorgelegde stukken.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 3 november 2011, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Op 3 april 1998 stelde het ziekenfonds Limburg van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten vast dat een bedrag van € 3.176,56 ten onrechte was uitbetaald aan zijn verzekerde, de heer Vyncke. Deze leverde immers een bijdragebon in, waaruit bleek dat hij een opzeggingsvergoeding ontvangen had voor een periode waarin hij ziekteuitkeringen genoot.

Op 13 augustus 1998 werd een aangetekend schrijven gezonden aan de heer Vyncke dat echter zonder resultaat bleef.

Op 5 mei 1999 legde de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten een verzoekschrift neer voor de arbeidsrechtbank te Hasselt, die op 30 september 1999 de heer Vyncke veroordeelde tot terugbetaling van de som van € 3.176,56.

Na het vonnis heeft de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten getracht het bedrag van € 3.176,56 terug te vorderen in toepassing van artikel 1410 § 4 van het Gerechtelijk Wetboek bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Bij schrijven van 16 februari 2000 deelde deze dienst echter mede dat de heer Vyncke geen werkloosheidsuitkeringen meer genoot. Uit een schrijven van de aangestelde gerechtsdeurwaarder van 11 oktober 2000 bleek dat een verdere uitvoering ten laste van de heer Vyncke niet meer mogelijk was omdat deze verhuisd was naar Portugal.

2.

Op 12 oktober 2001 verzocht de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten de Leidend Ambtenaar van de Dienst voor Administratieve Controle van het Rijksinstituut voor Ziekte-en Invaliditeitsverzekering om, in toepassing van artikel 327 van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996, vrijgesteld te worden van de verplichting tot boeking van een bedrag van € 3.176,56 in de administratiekosten.

Bij beslissing van 6 augustus 2002 heeft de Leidend Ambtenaar deze aanvraag afgewezen. De Leidend Ambtenaar oordeelde dat de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten niet voldoende diligent was geweest in de terugvordering door slechts na vier maanden een aangetekend schrijven te richten aan de heer Vyncke en pas 1 jaar na de vaststelling van de onverschuldigde betaling een procedure voor de arbeidsrechtbank in te leiden.

3.

Bij dagvaarding van 4 september 2002 heeft de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 26 mei 2008 heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de vordering als ongegrond afgewezen.

4.

Bij verzoekschrift van 22 september 2010 heeft de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het verzoekschrift is regelmatig naar de vorm. Er wordt geen betekenisakte voorgelegd van het bestreden vonnis zodanig dat het beroep moet geacht worden tijdig te zijn ingesteld.

III. BEOORDELING.

1.

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten betwist in de eerste plaats dat zij te lang getalmd zou hebben met het inleiden van een procedure. Hij stelt dat, gelet op het feit dat het dossier door de federatie dient overgemaakt te worden aan de landsbond, een termijn van 4 maanden niet overdreven is voor de verzending van een eerste aangetekend schrijven. De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten wijst er ook op dat, na de terugvorderingsbeslissing de verzekerde over een termijn van drie maanden beschikt om beroep aan te tekenen tegen deze beslissing, zodanig dat het inleiden van een procedure op dat ogenblik zonder nut is.

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten stelt in ondergeschikte orde dat, zelfs indien het hof zou vaststellen dat het niet met de nodige diligentie gehandeld heeft bij het instellen van de terugvordering, de weigering van de vrijstelling tot inschrijving in de administratiekosten in ieder geval had dienen beperkt te worden tot een bedrag dat hij effectief had kunnen recupereren, indien sneller tot een terugvordering was overgegaan. De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten verwijst terzake naar een cassatiearrest van 26 mei 2008. Volgens de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten had maximaal een bedrag van € 800,45 kunnen teruggevorderd worden.

Het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering is van oordeel dat de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten veel sneller had kunnen terugvorderen. Het Rijksinstituut voor Ziekte en Invaliditeitsverzekering stelt verder dat het arrest van het Hof van Cassatie van 26 mei 2008 de verzekeringsinstelling geen vrijbrief geeft om op eender welke wijze een terugvorderingsdossier te behandelen.

2.

Overeenkomstig artikel 327, § 1, van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de gecoördineerde wetten op de ziekteverzekering dienen de verzekeringsinstellingen de ten onrechte betaalde prestaties, die niet zijn teruggevorderd binnen de drie maanden na afloop van de in artikel 326 van het besluit bepaalde termijnen, af te schrijven door deze te boeken als administratiekosten.

Overeenkomstig artikel 327, § 2, van hetzelfde besluit kan de leidend ambtenaar van de dienst voor administratieve controle de verzekeringsinstellingen echter vrijstellen

van de boeking als administratiekosten wanneer (a) de onverschuldigde betaling niet voortvloeit uit een fout, een vergissing of een nalatigheid van de verzekeringsinstellingen; (b) de verzekeringsinstelling alle ter hare beschikking staande middelen, rechtsmiddelen inbegrepen, heeft aangewend om terugbetaling te bekomen.

3.

Met de eerste rechter is het hof van oordeel dat de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten niet op voldoende diligente wijze "alle hem ter beschikking staande middelen" heeft aangewend om een snelle terugbetaling van de onverschuldigd betaalde prestaties te bekomen. De omstandigheid dat het dossier door de federatie dient overgemaakt te worden aan de Landsbond voor de ingebrekestelling is een loutere kwestie van interne organisatie. De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten dient zich dusdanig te organiseren dat bij de vaststelling van een onverschuldigde betaling onmiddellijk een ingebrekestelling kan gezonden worden aan de verzekerde. Bovendien is de termijn waarbinnen de zaak aanhangig gemaakt werd voor de arbeidsrechtbank te ruim. Indien de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten onmiddellijk een ingebrekestelling had gezonden, dan had de betwisting zeker nog in de loop van de maand 2008 oktober kunnen ingeleid worden voor de arbeidsrechtbank, zelfs indien de Landsbond de termijn voor de verzekerde om beroep aan te tekenen tegen de terugvorderingbeslissing wenste te laten verstrijken.

Bovendien, en vooral had de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten onmiddellijk toepassing kunnen maken van artikel 1410 § 4 van het Gerechtelijk Wetboek. Deze bepaling laat de instellingen voor sociale zekerheid toe om de onverschuldigd betaalde prestaties van ambtswege terug te vorderen via een andere sociale zekerheidsinstelling, en dit ten belope van 10% van iedere latere prestatie, die aan de debiteur van het onverschuldigde bedrag wordt uitgekeerd. De instelling van sociale zekerheid dient daarvoor niet over een uitvoerbare titel te beschikken. Op het ogenblik dat de onverschuldigde betaling werd vastgesteld was artikel 1410 van het Gerechtelijk Wetboek nog niet aangevuld met de § 5 en 6, ingevoegd door de wet van 25 januari 1999, zodat deze procedure zeer snel en zonder veel formaliteiten kon toegepast worden.

4.

In zijn arrest van 26 mei 2008 (www.cass.be) en waarvan de eerste rechter op de dag van zijn uitspraak nog geen kennis kon hebben, oordeelde het Hof van Cassatie dat uit de bepaling van artikel 327 al. 2, b) van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1976 dient afgeleid te worden dat een tekortkoming van de verzekeringsinstelling in de uitvoering van de terugvordering zich slechts tegen het toekennen van een vrijstelling verzet, in de mate dat deze tekortkoming de mogelijkheden van een effectieve terugvordering heeft kunnen beïnvloeden. Het hof sluit zich bij deze interpretatie aan.

Op basis van de voorgelegde gegevens wordt door de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten voldoende aangetoond dat de heer Vyncke vanaf de maand april 1999 geen werkloosheidsuitkering meer ontving en dat vanaf 11 oktober 2000 ook geen uitvoering meer mogelijk was omdat de betrokkene het land verlaten had.

De heer Vyncke heeft wel werkloosheidsuitkeringen genoten in de periode van de maand juli 1998 tot en met de maand april 1999. Indien de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten onmiddellijk toepassing gemaakt had van artikel 1410 § 4 dan had hij de onverschuldigde uitkeringen kunnen terugvorderen ten belope van

10% van de werkloosheidsuitkeringen, betaald in de periode juli 1998 tot en met april 1999. Het gaat om een niet betwist bedrag van € 800,45.

5.

De bestreden administratief beslissing dient dan ook in die zin hervormd te worden dat de vrijstelling van inschrijving in de administratiekosten had dienen geweigerd te worden voor het bedrag van € 800,45, maar had dienen toegekend te worden voor het saldo van € 3.176,56 € -800,45 hetzij € 2.376,11.

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond. Hervormt het bestreden vonnis.

Doet de bestreden administratief beslissing te niet in zoverre zij de vrijstelling van de inschrijving in de administratiekosten weigert voor een bedrag van € 2.376,11.

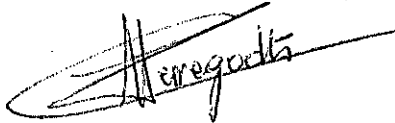
Veroordeelt, in toepassing van artikel 1017, al. 4 van het Gerechtelijk Wetboek ieder van de partijen tot de door haar gedragen kosten.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

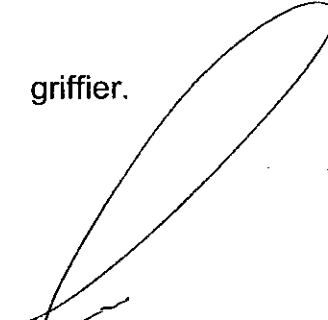
Fernand KENIS,
Ivo VAN DAMME,
Karel GACOMS,
arbeider,
bijgestaan door:
Linda HERREGODTS,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

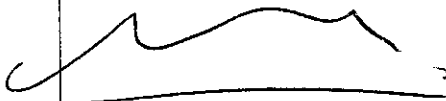
griffier.

Linda HERREGODTS

Karel GACOMS

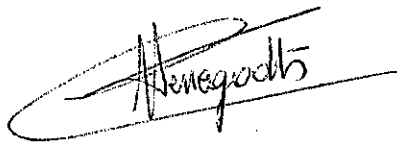
Ivo VAN DAMME

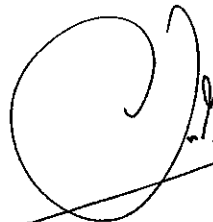
Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 1 december 2011 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Linda HERREGODTS, griffier.

Linda HERREGODTS

Fernand KENIS